

La reestructuració del sector de les finances

Les caixes, entre la tisorada i la reforma

No es pot posar en risc ni la naturalesa jurídica de les entitats d'estalvi ni la seva funció social

JOAN CARLES
Gallego

Sembla que els marges de gestió social de la crisi es van esgotant i el Govern inicia la via de la gestió mercantil. Tot i la passivitat del Govern central, fins fa dues setmanes teníem uns nivells importants de diàleg social on es pretenia assolir els màxims consensos possibles a partir de compromisos per repartir equitativament els costos de la recessió econòmica.

Així les coses, l'estratègia de reforçar el compromís i l'equilibri de costos entre els diferents sectors socials a través del diàleg social ha quedat en entredit després que els mercats financers hagin llançat un ferotge atac contra l'euro, i contra els països de la UE amb més dependència dels mercats financers internacionals on col·locar el deute. El Govern ha cedit als dictats del mercat financer i de l'FMI i ha imposat una de les més dures retallades conegudes de la història recent, la tisorada. Una retallada que afecta les persones dependents, pensionistes, treballadors públics, sense contrapartides en les capes altes de la societat. Una retallada que manté l'atonia econòmica a l'afeblir la recuperació de la demanda interna, via reducció de la capacitat adquisitiva i la disminució de la inversió pública, i que allunya l'horitzó de reactivació econòmica i creació d'ocupació i posa en perill la cohesió social alhora que ens instal·la en una dinàmica de conflictivitat social.

DES DE FA temps sabem que el principal problema de l'economia és la situació d'un sistema financer encadenat pels excessos d'un model de creixement amb predomini de l'economia financera, es-

pecialment especulativa, sobre l'economia real, productiva. Avui el nivell d'endeutament immobiliari del sector financer supera els 320.000 milions d'euros i té apalancats més de 40.000 milions en sòl que ni pot ni vol treure al mercat tant per manca de demanda com sobretot per evitar la caiguda del valor que empitjoraria els balanços de les entitats.

EN AQUEST marc, calen reformes estructurals. I avui les principals, les prioritàries, són les que incideixin a reactivar l'economia, les que permetin mantenir i incrementar la demanda interna, pública i privada, que és el que en definitiva estirarà l'activitat econòmica i pot generar creació d'ocupació. I, per tant, les reformes financeres i la fiscal són les prioritàries. Només amb la lluita decidida contra el frau fiscal es podrien recaptar més de 38.000 milions d'euros en el conjunt de l'Estat. A Catalunya amb la baixada de l'impost de successions hem perdut 540 milions d'euros que contrasten amb els 200 milions que volen retallar dels sous dels treballadors públics.

I, en aquest context, l'únic acord assolit entre el Govern i el principal partit de l'oposició és la reforma de la llei de caixes. Una reforma per acabar reestructurant el sector financer eliminant la dualitat del sistema i, per tant, el paper i l'aportació soci-

MARTÍN TOGNOLA

Privatitzar les caixes augmentaria el risc d'exclusió financera d'amplis sectors de la població

al de les caixes. Les caixes no tenen accionistes i per tant els beneficis es reparteixen a través de l'obra social al conjunt de la societat. El 2009 només amb el conveni amb la Generalitat l'obra social de les caixes catalanes va aportar directament més de 45 milions per a les finalitats socials acordades amb el Govern. La introducció de quotes participatives, si no hi ha una regulació clara i uns límits definits, pot posar en qüestió l'aplicació del benefici de les entitats a les finalitats socials.

No hi ha dubte que el sector de caixes necessita una reestructuració després d'anys de creixement desmesurat a base de crèdit hipotecari. L'augment de la morositat, l'endeutament excessiu i el sobredimensionament de les xarxes d'oficines de moltes entitats fan necessària la reforma si volem recuperar l'accés al crèdit a les empreses i a les persones i tornar a tenir els beneficis suficients per contribuir al desenvolupament territorial a través de l'obra social. És sobre la base d'aquesta realitat que s'hauria de plantejar la modificació de la llei que les regula, la LORCA, per tal que aquelles que ho necessitin puguin reforçar els seus recursos propis i la solvència. Però aquests canvis legislatius en cap cas poden posar en risc la naturalesa jurídica de les caixes i la seva funció social, ni modificar l'actual marc competencial que atorga a les comunitats autònomes la funció de supervisió d'aquestes entitats.

TAL COM HEM dit moltes vegades, les caixes contribueixen al desenvolupament dels territoris on són presents a través de l'activitat financera i de l'obra social i eviten l'exclusió financera de les persones amb més dificultats. La privatització de les caixes tindria efectes en el desenvolupament econòmic i social del nostre país. L'experiència d'altres països com Itàlia ens demostra que l'entrada de capital privat a les caixes d'estalvi en va comportar la desaparició, i va provocar un augment de l'exclusió financera d'amplis sectors de la població. Per això, ara més que mai, cal preservar la naturalesa jurídica de les caixes i la seva funció social. ≡

Secretari general de CCOO de Catalunya. També firma l'article Dolors Llobet, membre del consell d'administració de La Caixa en representació dels treballadors.

Set x set

NAJAT
El HachmiTapa't,
però
no massa

Caminava l'altre dia tranquil·lament pel carrer quan un home se'm va acostar i em va deixar anar: «¿No creus que és molt d'hora per ensenyar tanta cama?». Donat que el meu vestit no pujava més amunt dels genolls, que el personatge en qüestió no tenia pinta ni de taliban ni de **Paco Martínez Soria**, vaig considerar seriosament la possibilitat que la ja mítica carta de **Ferran Ballesteros** a aquest diari del 9 de maig passat estigui exercint una forta i perniciosa influència en el personal masculí del país. Per si no la recorden és aquella en què un lector de Calafell proposava una mena d'horari infantil a les platges i hi ha qui n'ha criticat la publicació sense tenir en compte que potser és una bona manera de detectar uns individus que creiem extingits. A banda d'aquest fet particular, el que s'ensuma en l'aire és una regressió social pel que fa a la llibertat de vestimenta. No només per les raons masculistes dels que saliven impotents (potser no seria la paraula) davant de tanta exhibició de carns,

S'ensuma en l'aire una regressió social pel que fa a la llibertat de vestimenta

també amb aquest debat absurd que arrosseguem des de l'estiu passat sobre si els turistes a Barcelona han de poder o no anar descamisats. ¿En base a què s'ha d'establir aquesta normativa, en base al bon gust? ¿Què vol dir bon gust i qui en té? Seguint aquesta consideració i prenent com a mesura el meu gust, posem per cas, jo prohibiria les converses telefòniques en l'espai públic, aquells anells horribles que van eixamplant el lòbul d'algunes orelles fins a convertir-les en flaccides penjamentes o que els adults mastegin xiclet i en facin bombolles. Per sort, les restriccions imposades per les democràcies modernes no es regeixen per les manies particulars de cadascú. Per si la contradicció fos poca, resulta que el nudisme no està prohibit i a última hora s'ha afegit al debat la proposta de vetar un altre grup de turistes provinents de països del Golf que tenen la mania d'anar a comprar al passeig de Gràcia massa tapades. Així doncs, ¿què hem de fer? ¿Com ens hem de vestir? ¿Ni massa roba ni massa poca? Potser haurem de crear una nova figura a les entrades de la ciutat que decideixi si anem prou decents o ens passem per accedir-hi. Un macarra de discoteca amb un *dress code* clar i català que digui, darrere les ulleres fosques: «Bambes no». ≡

En seu vacant

Poesia i prosa del president Montilla

JOSEP MARIA
Fonalleras

legint el discurs del president **Montilla** al Senat, he tingut la sensació d'estar escoltant un profeta. En estricta etimologia, *prophetés* es refereix, en grec, a aquell que parla abans en el temps. És a dir, aquell que s'avança als esdeveniments. No cal que els predigui de tal manera que anuncia una cosa que acabarà succeint sense remei, sinó que fa una radiografia del que pot arribar a passar si algú no

hi posa remei. Més aviat avisa. El to no és neutre, per descomptat: en parlar als seus contemporanis dibuixa l'escenari futur que s'establirà si aquests contemporanis no hi posen remei. Aquest és el tipus de profeta que va interpretar **Montilla** ahir. Amb tons bíblics, amb imprecacions admonitòries i d'arrel poètica («Ai d'aquells que pretenen convertir una llengua en estelles, perquè no calculen l'abast del foc que poden arribar a originar»), amb exclamacions adolorides pel present («delicada situació», «està en risc el sentit i l'abast del pacte constitucional», «seria dramàtic que la lleialtat de Catalunya no fos corresposta», «crisi de la moral col·lectiva», i amb l'habitual esment, és clar, d'**Espriu**.

Fa poc, Columna ha publicat una lectura crítica de *La pell de brau*. Molts dels analistes que hi escriuen rebutgen que fos un càntic polític. I, en tot cas, no hi havia (ni hi ha) tanta enginyeria de ponts i camins com sempre hem pensat. Fa 50 anys, la possibilitat d'entesa potser ja va néixer morta. Ara, **Montilla** recupera la cita com a l'últim tòpic possible, però amb l'alè de la «frustració profunda» al clatell. **Montilla**, tanmateix, no treballa de profeta sinó de president. ¿Què vol dir que no té la més mínima intenció de «permetre quedar-nos un mil·límetre més ençà de l'Estatut»? ¿Com es traduirà un repte tan vigorós en la prosa política del seu Govern. ≡

Fundador: ANTONIO ASENSIO PIZARRO.
President: Antonio Asensio Mosbah.
President de la Comissió Executiva: Juan Llopart Pérez.
Director General: Conrado Carnal.
Director Editorial i de Comunicació: Miguel Àngel Liso.
Directors d'Àrea:
Prensa: Enrique Simarro.
Comercial i Publicitat: Pablo San José.
Llibres i Plantes d'impressió: Román de Vicente.
Revistes: Marta Ariño.
Recursos: David Casanovas.

EDICIONES PRIMERA PLANA:
Director General: Enrique Simarro.
Directors: J. Garçon (comercial), D. Segura (màrqueting), M. Fañanás (r. externes), J. L. Busquets (tresoreria), J. Sicart (administració), L. M. Blasco (sistemes d'edició), K. Olivier (tecnologies), M. Moya (producció).
Impressió: Gráficas de Prensa Diaria.
Director: L. Miranda. **Distribució:** Logística de Medios Catalunya S.L. Consell de Cent, 425-427, 3ª planta. 08009, Barcelona. T: 93 265 53 53. Fax: 93 484 37 48.
Publicitat: Zeta Gestión de Medios. **Dir. general:** P. San José. **Director comercial:** S. Germán. Consell de Cent, 425-427, 6a planta; 08009 Barcelona. T: 93 265 53 53. O'Donnell, 12. 28009 Madrid. T: 91 586 97 00.